

ἀνέβη ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τῆς ἀρετῆς ὄρη.

Ἐὰν οὖν, τρέχων τὸ πνευματικὸν στάδιον, ὀλισθήσῃς, στήριξον εὐθὺς ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς ἐπιμονῆς τοὺς πόδας σου· ἐὰν πέσῃς, ἀνάστα πάλιν εὐθὺς, καὶ περιπάτει· ἐὰν τραυματισθῇς, βάλε εὐθὺς εἰς τὴν πληγὴν σου τῆς μετανοίας τὸ ἔμπλαστρον· μὴ μαράνη τῆς καρδίας σου τὴν προθυμίαν ἢ ἁμαρτία· μὴ νεκρώσῃ τῆς διανοίας σου τὸν τόνον ἢ πληγὴ· μὴ σβέσῃς τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ τὴν ἐκχυθεῖσαν ἐν τῇ καρδίᾳ σου· μὴ φύγῃς ἀπὸ τῆς ἀρετῆς τὸν δρόμον· ἐπίμεινον ἐν αὐτῷ στερεός· ἀνδρίζου καὶ πολέμει τοὺς τραυματίσαντάς σε· ἐργάζου πάλιν τῆς ἀρετῆς τὰ κατορθώματα· διότι, ἐὰν μὴ ἐπιμεληθῇς εὐθὺς τὴν ἰατροίαν τῆς ψυχῆς σου, καὶ μὴ ἐπιμείνης εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν καλῶν ἔργων, τότε, συνήθειαν

λαβοῦσα ἢ ἁμαρτία, ἔλκει σε εἰς παντελεῖ ἀπώλειαν, τότε μένεις ἀπηλπισμένος τῆς σωτηρίας· ἐὰν δὲ ἀναστηθῇς εὐθὺς, καὶ ἀκολουθήσῃς πάλιν τῆς ἀρετῆς τὰ ἔργα, ὁ αὐτὸς πάλιν σέφανος ἀπόκειται σοι, πάλιν λέγεις καὶ σὺ μετὰ τοῦ Παύλου· « Τὸν ^{1.} » ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον ^{7.} » τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· » λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης » στέφανος· διότι τοῦτον τὸν στέφανον λαμβάνει οὐ μόνον ὁ Παῦλος, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἀγαπήσαντες τὴν δευτέραν τοῦ Κυρίου παρουσίαν. Ἀνάβαινε οὖν διὰ τῆς ἱερᾶς κλίμακος εἰς τῆς ἀρετῆς τὸ ὕψος, καὶ ἐπίμεινε ἀναβαίνων ἕως τέλους τῆς ζωῆς σου· διότι « ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος ^{Ματ. 11.} » σωθήσεται· » ἐπίμεινον καὶ « κράτει δ ^{11.} » ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν σέφανόν σου ».

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.